

اساس سوسیالیسم انسان است.
سوسیالیسم جنبش بازگرداندن
اختیار به انسان است.
منصور حکمت

شماره ۲۵۷
۱۳۸۴ دیهشت
۲۷ آوریل ۲۰۰۵

ایسکرا

www.iskraa.org

نشریه کمیته کردستان حزب کمونیست کارگری ایران

گرامی باد اول ماه مه روز جهانی کارگر!

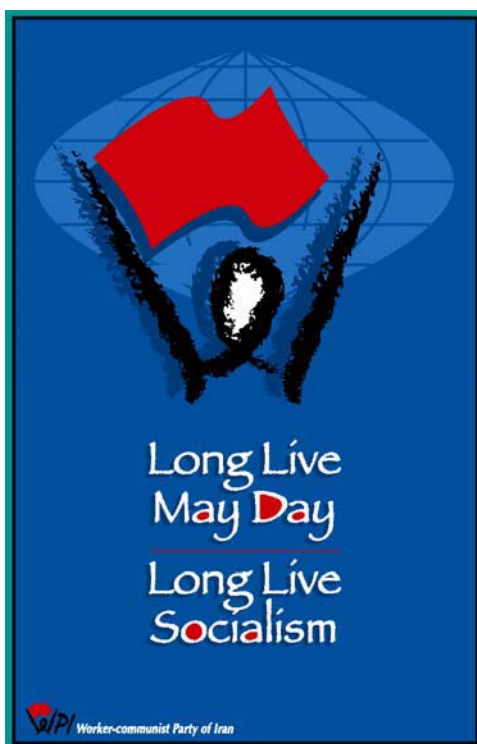
به همسران و خانواده های کارگری

اصغر کریمی

در اول مه سازمانیافته و متحد
شرکت کنید

همسران کارگران، خانواده های کارگری: شما بعنوان بخشی از طبقه کارگر از همه دردها و محرومیت ها، از بیکاری ها و فقر و فلاکتی که به طبقه کارگر تحمیل کرده اند، از خفقان و بیحقوقی موجود و از همه مصائبی که سرمایه داری و دولت آن مسبب آن هستند رنج میبرید، خود را در پیروزی و شکست همسران شاغل خود شریک میدانید، بارها و بارها به اشکال مختلف در مبارزه علیه این شرایط و یا در همراهی با اعتصاب و اعتراض همسرانتان شرکت کرده اید اما نقش شما تاکنون حاشیه ای و پشت جبهه ای بوده است. شما میتوانید نقشی به

صفحه ۴

روز جهانی کارگر، روز جهانی سوسیالیسم و انسانیت و تمدن است پیام حمید تقوانی به مناسبت اول مه

اول مه روز اعلام کیفرخواست کارگران جهان علیه نظام سرمایه داری است. امروز، در عصر افسارگسیختگی سرمایه داری بازار آزاد، ضدیت و تقابل نظام سرمایه داری با آزادی و رفاه و حرمت انسانی بیش از همیشه و با شدت و عمق بیسابقه ای در تمام کشورهای جهان خود را به نمایش گذاشته است. بورژوازی جهانی عریان و صریح همه جا به هر چه نشانی از آزادی و انسانیت دارد حمله میبرد و بجز سود و سود آوری هر چه بیشتر، هیچ ارزش و معیاری را برسمیت نمیشناسد. زدن از بیمه و بهداشت و آموزش و

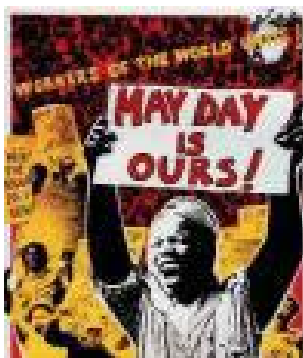
صفحه ۲

زنان کارگر! برای ایجاد جهانی نو به پیش

پروین کابلی

اول ماه مه در راه است. با فرا رسیدن اول ماه مه طبقات محروم جامعه، تهیدستان، معلمان، پرستاران و کارمندان فقیر، زنان مورد تجاوز و خشونت قرار

صفحه ۳

کارگران و اول مه، تجارب و دستاوردها

نسرین رمضانعلی

اول مه نزدیک می شود و کارگران در گوشه و کنار دارند خودشان را برای برگزاری این روز آماده می کنند. این روز، روز اعلام کیفرخواست طبقه کارگر جهانی بر علیه مناسبات کار مزدی و سیستم سرمایه داری می باشد. در گرامیداشت این روز کارگران در سراسر جهان این روز

صفحه ۴

آزادی، برابری، حکومت کارگری!

سردبیر ایسکرا منصور فرزاد

Tel: 0046 73 770 64 54
E.mail:
mansoorfarzad@yahoo.se

دبیر کمیته کردستان محمد آسنگران

tel: 0049 1633458007
E.mail:
asangaran@aol.com

تولیزون کانال جدید تا ۱۰ شب

Satellite: Telstar12

Center Frequency:
12608MHz

Symbol Rate:19279

FEC:2/3

Polarization:Horizontal

رادیو انترناسیونال

۹ هر شب

رادیوی قوی با پوشش سراسری در ایران

صدای آزادی ، صدای حقیقت
صدای کارگر، صدای انسانیت
به همه طول موج
رادیوی را معرفی کنید

۲۱ متر برابر
با ۱۳۸۰۰ کیلو
هرتز

ایسکرا

چهارشنبه ها منتشر
میشود

ملیت و مذهب و قومیت، حتی در خود جوامع غربی بیش از پیش به حاشیه رانده شده و انکار میشود و جای خود را به نسبیت فرهنگی و دسته بندی انسانها بر مبنای وابستگی های مذهبی و ملی و قومی و نژادی میدهد. نفی هویت انسانی و ارزشهای جهانشمول انسانی اساس نظری- سیاسی کمپ بوژوازی جهانی و زیربنای ایدئولوژیک مشترک نیروهای فعال در این کمپ، از القاعده و اسلام سیاسی ضد غرب و پرو غرب، تا تاجپرسم و ریگانسیم و نئوکنسرواتیسم حاکم در غرب است. این رجعت به قرون وسطی جهان را به عرصه جنگ و جنایت و آدمکشی متقابل میان تروریسم میلیتاریستی دولتهای غربی از یکسو و تروریسم اسلامی و سران قبایل و اربابان جنگی قومی- مذهبی از سوی دیگر تبدیل کرده است. یک جهان فقیر و ناامن و هراسان و جنگزده ارمغان و تحفه نظم نوین جهانی سرمایه داری بازار آزاد برای مردم جهان امروز ماست.

کارگران همه کشورها!

به این توحش فقط ما کارگران میتوانیم خاتمه دهیم. شیشه عمر حاکمین این دنیای به قهقرا کشیده شده در دست ما کارگران است. پرچم تمدن و انسانیت در دستان ماست. سوسیالیسم، راه و آلترناتیو ما کارگران برای خلاصی از منجلاب سرمایه داری جهانی، امروز بیش از هر زمان دیگر ضرورت و مطلوبیت و

۱/۱ ماه کارگران و اول

...، ۴۴

معترضند. امسال باید اول مه را هر چه باشکوهتر برگزار کرد. این روز در عین جشن و شادمانی باید روز اعلام مطالبات ما کارگران بر علیه سرمایه داران، روز بلندتر شدن اعتراض رادیکال کارگری و سوسیالیستی، روز نه به استثمارگران، روز قدرت نمایی و ابراز وجود طبقه کارگر برای دخالتش در اوضاع بسیار حساس

فوریت خود را به همه مردم جهان نشان میدهد. مارکس صد و پنجاه سال قبل اعلام کرد که "یا سوسیالیسم یا توحش کاپیتالیستی، آلترناتیو دیگری در برابر بشریت وجود ندارد"، و امروز بشریت دنیا حقیقت این گفته را تحت سایه شوم "نظم نوین" تروریستی که همه جهان را در بر گرفته است تجربه میکنند. امروز هر انسان معترض به این نظم نوین تروریستی، هر فرد آزادیخواه و انساندوست و هر انسان سکولار و طرفدار مدنیت و مدافع حقوق برابر شهروندان، در کنار کارگران و همراه و همزرم جنبش سوسیالیستی کارگران است.

اول ماه مه امسال جشن کارگران و جشن تمام مردم متمدن و آزادیخواه و انساندوست جهان است. با پرچم مارکس و سوسیالیسم در همه کشورها بیدان بیابیم و تمدن و انسانیت را گرامی بداریم.

کارگران ایران!

جمهوری اسلامی سمبل و نمونه انسان ستیزی و توحش سرمایه داری عصر ماست. بیست و شش سال است که کارگران و اکثریت قریب به اتفاق مردم در ایران فقر و بیحقوقی و تبعیض و نابرابری را در زیر سلطه یکی از خشن ترین و وحشی ترین دیکتاتورهای مذهبی در جهان معاصر تجربه میکنند. تجربه دو دهه اخیر جامعه ایران در عین حال تجربه مقابله و اعتراض و

مبارزه انقلابی بی وقفه کارگران و زنان و جوانان و اقشار وسیع مردم جان به لب رسیده در یک مقیاس گسترده بوده است. مبارزاتی که از "افزایش دستمزدها" تا "حق تشکل و اعتصاب" و از "لغو آپارتاید جنسی"، تا "نان و آزادی برای همه" و "سوسیالیسم بپا خیز برای رفع تبعیض" بر پرچم آن حك شده است. اول ماه مه امسال با پرچم مرگ بر سرمایه، با شعار آزادی و برابری و با خواست افزایش دستمزدها و حق تشکل و اعتصاب به خیابانها بیائید و فریاد اعتراض خود را علیه توحش سرمایه داری در ایران و در تمام جهان بلند کنید.

زنان، جوانان، مردم آزاده ایران! جشن کارگران، جشن همه مردم است. اول مه جشن آزادی و برابری است. جشن تمدن و انسانیت است. جشن همه کسانی است که سلطه قوانین قصاص و آپارتاید جنسی و شلاق و شکنجه و سنگسار را نمیپذیرند، جشن همه کسانی است که به نظم تروریستی دنیای معاصر اعتراض دارند، تقسیم بندی مردم به ملیتها و مذاهب و اقوام و نژادها را مادون شان و حرمت انسان میدانند و خواهان یک زندگی آزاد و برابر و مرفه هستند. اول مه امسال کار را تعطیل کنید و به جشن جهانی کارگران بپیوندید.

زنده باد اتحاد جهانی کارگران، زنده باد تمدن و انسانیت، زنده باد سوسیالیسم!

هایمان در مراسم ها و سخنرانی ها و تظاهرات های این روز شرکت کنیم. این روز روز ماست. روز اعلام کیفرخواست ما بر علیه نظم و مناسبات نظام کارمزدی و سرمایه داری. به امید برگزاری اول مه با شکوهتر از سالهای پیش.

*** **

ادامه زنان کارگر برای ایجاد ...

پروین کابلی

گردهمایی و سمینار به پرچم مبارزات کارگران و دیگر محرومان جامعه بدل میگردد. زنان یکی از گروههای تحت ستم نظام سرمایه داری هستند.

تاریخ ستم کشی و خشونت بر علیه زنان تاریخی به قدمت تاریخ انسان دارد. اما امرهایی زنان بطور جدی زمانی در دستور کار جنبشهای اجتماعی قرار میگیرد که طبقه کارگر وارد نبردی آگاهانه برای ایجاد جامعه ای سوسیالیستی میشود..

نظام جمهوری اسلامی یک نظام سرپای ضد بشر است. مبارزه کارگران برای رفاه و یک زندگی شایسته انسان، در طول حیات جمهوری اسلامی به انواع مختلف در جریان بوده است. اول ماه مه ۵۸ کارگران در ایران در

صفوف میلیونی به خیابانها آمدند و خواستار ۸ ساعت کار و دستمزدهای عادلانه برای تامین زندگیشان شدند. زنان کارگر و خانواده های کارگری در این تظاهرات نقش برجسته ای را ایفا کردند.

با برقراری جمهوری اسلامی سرکوب سیستماتیک زنان به منظور خانه نشین کردن و به حاشیه راندن آنها آغاز گردید. اخراج های دسته جمعی از محل های کار، جدا سازی در محل های کار و کشیدن پرده در سالنهایی که زنان و مردان در کنار هم کار میکردند، زنانه و مردانه کردن کارها، ممنوعیت از کار و تحصیل در بسیاری از رشته های دانشگاهی، تحقیر و سرکوب هر روزه، سنگسار و اعدام، قانونی کردن خشونت بر علیه زنان، و در یک کلام تصویب یک سیستم آپارتاید جنسی در ایران موقعیت اجتماعی، سیاسی زنان را به طور اسفناکی خرابتر کرد.

مبارزات کارگران و زنان بعد از سرکوب انقلاب ۵۷ وارد مراحل مختلف شد. جنگ و گریز در ابعاد مختلف مدام در جریان بوده است. نه کارگران و نه زنان میدان مبارزه را برای جمهوری اسلامی خالی نکردند. در این مدت هرچه جنبش

کارگری رشد یافته و مبارزه خود را گسترده تر نموده به همان درجه تحقق خواسته ها و مطالبات رفاهی، سیاسی، اجتماعی دیگر گروه ها گسترش یافته است. خواست حقوق اجتماعی برابر زنان در ایران که امروز به یک خواست قدرتمند و فراگیر تبدیل شده است را باید از این زوایه دید و بررسی کرد. حقوق برابر زنان در جامعه را امروز باید در کنار خواستههای رفاهی کارگران از جمله ۴۵۰ هزار تومان دستمزد پایه یک خواست عادلانه برای تامین یک زندگی حداقل دید. حداقل دستمزد برای بسیاری از زنان کارگر و کارمندان جز و پرستاران و معلمان یک ضرورت مهم و عاجل است.

اما به غیر از این، مبارزه کارگران برای یک زندگی بهتر ربط مستقیم به خانواده های آنها و به زنان کارگر دارد. فقر و تهیدستی، فقدان امکانات کافی برای زندگی، مخارج تحصیل کودکان، تامین سرپناه مناسب، شرایط بهداشتی و درمانی بهتر و غیره راه را برای دخالت در امر مبارزه کارگران از طرف خانواده های آنها ایجاد میکند.

پیشروی کارگران در مبارزاتشان و شرکت فعالانه زنان در این امر فقط به بالا بردن دستمزدها منجر نخواهد شد.

هرچه این مبارزه پیشروی بیشتری کند و هرچه کلیت طبقه کارگر در مبارزه خود پیروزی بیشتری بدست آورد، زنان و خواست برابری در جامعه با شفافیت بیشتری خود را نشان خواهد داد.

امروز در جامعه ایران زنان فقیر و تهیدست در محلات کارگری و فقیر نشین بیشتر از هر گروه دیگری دچار مشکلات ناشی از فقر، بیکاری، دستمزدهای پائین، عدم امنیت در محل کار و زندگی هستند. بسیاری از خانواده های کارگری از آنجا که امکان تامین مخارج تحصیل همگی فرزندانشان را ندارند در وهله اول کودکان دختر خود را از رفتن به مدرسه محروم میکنند. خشونت بر علیه زنان در میان طبقات محروم آمار بالایی را دارد و این مسئله را باید در تنگنستی اقتصادی و فقر بیکران آنها جستجو کرد. بسیاری از دختران در این خانواده ها ناچار به ازدواج هایی میشوند که انتخاب خود آنها نیست. ازدواج هایی از سر فرار از فقر و برای کم کردن یک نان خوار در خانه انجام میگیرد. کبریا رحمانپور نمونه یک دختر جوان از خانواده های فقیری است که از سر ناچاری عملا به فروش فرزندان خود اقدام میکنند. خودکشی و فرار از خانه، تن فروشی و ده ها مشکل دیگر فقط

نمونه های از این وضعیت اسفبار است.

تغییر این وضعیت در گرو یک مبارزه گسترده برای رفاه بیشتر و تامین یک زندگی انسانی است. رهبران آگاه و سوسیالیست کارگری باید تلاش کنند چه در محلهای کار که زنان در آنجا شاغلند و چه با بسیج خانواده های کارگری روز کارگر را با به روز اعلام یک پلتفرم برای رهایی همه جامعه تبدیل کنند. زنان کارگر در کمیته های برگزاری اجتماعات باید نقش فعال و پیشروی را داشته باشند. تلاش برای شرکت آگاهانه زنان در مجامع عمومی، برجسته کردن نقش زنان رهبر و پیشرو، بسیج اقوام و بستگان از طریق کمیته های حمایتی زنان کارگر شرایط را برای تحمیل خواست های کارگران به کارفرما و دولت بیش از پیش مهیا میکند. پرستاران و معلمان و کارمندان باید روز کارگر را به روز اعتراض بر علیه فقر و بی حقوقی تبدیل کنند و فعالانه در اجتماعات و گردهمایی های این روز شرکت کنند.

روز کارگر باید به روز امید برای یک دنیای بهتر و یک زندگی انسانی تر برای همه تبدیل شود. زنده باد همبستگی کارگری
زنده باد اول ماه ماه
۲۶ آپریل ۲۰۰۵

ادامه پیام اصغر کریمی به همسران و

مراتب اساسی تر و مهم تر از این بازی کنید و طبقه کارگر بدون مشارکت فعال شما از بخش قابل توجهی از نیروی خود محروم میماند.

بخشی از نیروی کارگران و مردم محروم و زحمتکش در محلات مختلف شهرها زندگی میکنند و بخشی از مبارزه ما

در محلات مختلف شهرها جریان دارد. این نیرو و این مبارزه باید هرچه بیشتر سازمان داده شود و در کنار اعتصاب و مبارزه هرروزه کارگران شاغل در کارخانه ها و مراکز کارگری به حرکت درآید. کارگران، معلمان و جوانان پیشرو و سوسیالیست باید نقش مهمی در سازماندهی این نیروی مهم به عهده بگیرند. همسران کارگران: شما نقش بسیار مهمی در سازماندهی و

مطالبات کارگران تهیه کنید و به امضای همه اهالی محلات برسائید، برای اجتماعات و جشن های اول مه آماده شوید، پلاکاردهای خود را آماده کنید، برای سخنرانی آماده شوید و هرچه وسیعتر در اجتماعات مستقل کارگران در اول مه پرشور و پرتوان شرکت کنید.

۲ اردیبهشت ۱۳۸۴

حق اعتصاب و تشکل، برای بیمه بیکاری، علیه ندادن دستمزدها، برای حداقل دستمزد ۴۵۰ هزار تومان و همه مطالبات کارگران حمایت کنند. مبارزه طبقه کارگر با به میدان آمدن سازمان یافته شما خون تازه ای پیدا میکند، بارها و بارها قدرتمندتر میشود و شکست ناپذیر میگردد.

کمیته ها و کانون های خود را هرچه زودتر ایجاد کنید، طومارهایی را در دفاع از

بسیج کارگران و مردم محروم در محلات مختلف شهرها میتوانید ایفا کنید. میلیونها نفر از خانواده های کارگران، معلمان، پرستاران، کارمندان فقیر و محروم، جوانان بیکار و جویای کار، دانشجویان و دانش آموزان، زنان خانه دار و میلیونها نفر از بیکاران باید سازمان یابند و دوش بدوش کارگران مراکز کارگری از اعتصابات و مبارزات کارگران برای دستمزدهای بهتر، برای

ادامه کارگران و اول مه، تجارب ...

نسرین رمضانعلی

روز به سرمایه داران می باشند. امروز در اکثر کشورهای اروپایی و آمریکایی اول مه روز تعطیل رسمی می باشد. مبارزه برای تحمیل تعطیل کردن کار در این روز به کارفرمایان و دولتها، خود تاریخچه مفصلی دارد، که در این مختصر نمی شود به آن اشاره کرد. فقط همین قدر که برای مثال در اروپا و آمریکا نزدیک به ۴۰ سال مبارزه و اعتراض طبقه کارگر جهانی برای کاهش ساعت کار و دستمزدها و به رسمیت شناخته شدن این روز، پشت آن خوابیده است. اما بر گردیم به سنتها، اشکال و شیوه های گرامیداشت این روز.

در این روز کارگران کار را تعطیل کرده و تشکل های کارگری اقدام به برگزاری مراسم ها، تظاهرات و میتینگهای اعتراضی نموده و تاکید دیگری بر ادامه مبارزه بر سر مطالبات کارگران و تلاش برای تحمیل عقب نشینی های هر چه بیشتر به طبقه سرمایه دار نموده و اعلام می دارند که این روز، روز مبارزه و جشن کارگران می باشد. اما تعطیلی این روز و تحمیل آن به کارفرمایان به معنای پایان کار نبوده و کارگران در این روز برنامه ها، اهداف و سیاستهای ضد

کارگری دولتهای سرمایه داری بر علیه تحمیل فقر و فلاکت، بی حقوقی، سرکوب، حمله به سطح معیشت کارگران، افزایش دستمزدها، پرداخت بیمه بیکاری را محکوم کرده و در تظاهراتها، سخنرانی ها و مارش های مخصوص اول مه اعتراض خود را به این سیاستهای دولت های سرمایه داری اعلام کرده و کل کارگران و مردم را به مبارزه حول خواستهای انسانی کارگران فرا می خوانند. در این روز کارگران دست در دست خانواده هایشان به خیابانها آمده، تظاهرات کرده و بر علیه سیاستهای دولتهای سرمایه

داری دست به افشاکاری می زنند. علاوه بر سنت برگزاری جشن ها و مراسم های ویژه، این روز رنگ و بوی سیاسی داشته و با چپ، سوسیالیستها و آرمانهای رهایی بخش کمونیسم تداعی می شود. رنگ و بوی سیاسی این روز علیرغم تقلاها و تلاش های سرمایه داران و دولتها و بخشا اتحادیه های کارگری که در غرب شکل گرفته و فعالیت می کنند، بخشا حفظ شده و در واقع می شود گفت که اول مه علاوه بر تعطیلی کار، برگزاری جشن و مراسم های ویژه این روز، روز اعلام موجودیت و به میدان آمدن سیاستهای رادیکال کارگران و احزاب چپ و کمونیست نیز هست. برای مثال قرار است در تظاهرات و میتینگهای امسال نشستهای ویژه ای نیز در خصوص چگونگی برخورد به سیاستهای تعرضی و حملات دولت و کارفرمایان به سطح معیشت کارگران، اخراج های وسیع، حمله به رفاه و امکانات اجتماعی که از طرف دولتهای غربی می شود، صحبت و تبادل نظر بشود. شعارهای محوری این تظاهرات اعلام جنگ کارگران به سرمایه داران و فراخوان به تقویت مبارزه و ایستادگی در برابر سیاستهای ضد کارگری دول غربی است.

اما در ایران سنت برگزاری اول مه چندان قدمتی ندارد. سرمایه داری با دیکتاتوریهای خشن نظامی و اخیرا اسلامی اش کارگران ایران را همیشه سرکوب، تشکل های کارگری را ممنوع، اعتصاب را حرام، و در یک کلام هر مبارزه کارگری را با سرکوب و خضونت جواب داده است. اما علیرغم جوان بودن جنبش کارگری، علیرغم نبود تشکل های واقعی کارگری، علیرغم فقر و فلاکت و بی حقوقی که بر طبقه کارگر اعمال می شود، کارگران ساکت ننشسته، به مبارزاتشان برای رسیدن به خواستههایشان از جمله تعطیلی اول مه و برگزاری مراسمهای ویژه این روز ادامه داده اند. در اوایل انقلاب سالهای ۵۸

۵۹ به مناسبت فرارسیدن اول مه کارگران تظاهرات هزاران نفری برگزار کردند. تشکل های کارگری نوپا به همراه فعالین کارگری و با حمایت احزاب چپ و سوسیالیست موفق شدند برای اولین بار این مراسم ها را سازمان بدهند. از ۳۰ خرداد سال ۶۰ که نقطه اوج سرکوب انقلاب کارگران و مردم ایران بود، رسماً ممنوعیت برپایی مراسم های اول مه همراه با سرکوب مبارزات کارگری در دستور رژیم قرار گرفت. تشکل های کارگری نوپا سرکوب شدند، صدها رهبر و فعال کارگری اعدام شدند. فعالیت احزاب و سازمانهای کارگری ممنوع اعلام شد. و در یک کلام سرکوب همه جانبه ای از طرف جمهوری اسلامی و برای به زانو در آوردن کارگران شروع شد. اما سرکوب و تحمیل فقر و فلاکت و بی حقوقی محض به طبقه کارگر ایران به معنای آن نبود که کارگران هیچ موقع نتوانسته اند اول مه را برگزار نمایند. بلکه بر عکس کارگران و خانواده های کارگری این مراسم ها را در جمع ها، محافل و در محیطهای کارگری به انحاء مختلف گرامی می داشتند. در طول چند سال گذشته همزمان با اوج گیری مبارزات کارگری و شکل گیری دور دیگری از مبارزات کارگران برای بهبود وضعیت کار و دستمزدها و معیشت کارگران، زمزمه های برپایی مراسم های اول مه در ایران بلندتر شده است. در این میان جنبش کارگری وارد دور دیگری از مبارزه و کشمکش با جمهوری اسلامی شده است. تحركات کارگران و ابعاد گستردگی مبارزات کارگری این امکان را برای کارگران فراهم آورد تا در باره اول مه هم صحبت کرده و تلاش هایی برای گرامیداشت این روز و دوباره زنده کردن سنت اول ماه مه را در دستور خود بگذرانند. کارگران ایران خواهان تعطیلی اول مه و به رسمیت شناخته شدن این روز به

عنوان روز تعطیل رسمی هستند. در این میان هر چند رژیم رسماً اعلام نکرده که این روز کار تعطیل می باشد، اما عملاً تعطیلی این روز دارد به رژیم تحمیل می شود. به جرات می توان گفت که توازن قوا بین حکومت و کارگران روز به روز به نفع کارگران تغییر می کند. موج اعتصابات و اعتراضات کارگری که همین الآن در جریان است، اشکال تعرضی تر مبارزات، مطالبه افزایش فوری دستمزدها تا ۴۵۰ هزار تومان، مبارزه بر علیه اخراج، تحصن و اشغال کارخانجات، و اشکال گوناگون حرکات اعتراضی که در جریان می باشد، فضا و زمینه را برای برگزاری مراسمهای بزرگ و گرامیداشت اول مه روز جهانی کارگر مساعدتر کرده است. علاوه بر این فضا و جو کل جامعه کردستان، بویژه با توجه به اعتصابات و مبارزات کارگران نساجی کردستان، نساجی شاهر و اعتصاب دو هفته ای و پیروزمند کارگران در سنندج، و وجود فضا و جو اعتراضی در میان مردم بر علیه رژیم، قطعاً امکان و زمینه برپایی مراسم های با شکوه اول مه را مساعدتر کرده است. باید همصدا با کارگران در سراسر ایران کیفرخواست و ادعای نامه کارگران کردستان بر علیه سرمایه داران را در این روز اعلام کرد. باید گفت که این روز علاوه بر جشن، روز اعلام موجودیت جنبش قدرتمند کارگران بوده و در این روز کارگران در برابر رژیم دست به قدرت نمایی می زنند. مطالبات و خواستههای کارگران روشن است. در اول مه کار باید تعطیل بشود. کارگران در این روز بر سر کار حاضر نمی شوند. آنجایی هم که به کارخانه و واحدهای تولیدی می آیند باید کار نکرده و اقدام به برپایی مراسمهای ویژه این روز بنمایند. کارگران افزایش فوری دستمزدها را می خواهند. به حداقل دستمزد اعلام شده از